

leve paa, saa maa De dog indrømme, at alene Hensynet til de mindre velstillede Medmennesker bør afholde Folk fra at forfalde til en Luksusudfoldelse som f. Eks. min Svogers. Synet af en saadan Forfinelse gør Fattigdommens Byrde dobbelt tung for dem, der maa lide og stride Aaret igennem for at skaffe sig det tørre Brød; det avler Bitterhed, Misundelse og onde Instinkter — —“

„Nej, nej, jeg tror ikke en Smule paa, hvad De dér siger. Jeg kommer til at tænke paa en Scene, som jeg en Gang tilfældigt var Vidne til paa en stor Arbejdsplads, hvor en Mængde, sikkert ikke særdeles velstillede Folk gik og slæbte midt i Solheden med tunge Grusvogne, Sten og den Slags Ting. Netop som jeg kom forbi ude paa Vejen, gik to nydeligt klædte unge Piger, rimeligvis Arbejdsherrens Døtre, leende og snakkende over Pladsen ... rigtig et Par „unyttige“ Væsner, saadan som vor lille Frøken Gerda her. Jeg saa', hvordan alle de sværtede Arbejdere løftede Hovederne og stirrede efter dem; men jeg forsikrer Dem, ikke i et eneste Ansigt kunde jeg spore mindste Misfornøjelse. Tværtimod, det var tydeligt, at Synet af de to smukke, glade, fuglefri Skabninger oplivede dem midt i deres trælsomme Arbejde; de blev ved at se efter dem med det næsten ømme Blik, hvor-